

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. C. N.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-9/ZA-ZA11-HA12-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že byl zkrácen na právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Toto právo podle něj nelze vykládat restriktivně. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany má i hmotněprávní následky, které spočívají zejména ve strachu žalobce o život v případě vycestování do Vietnamské socialistické republiky, což je připraven dokázat. V důsledku postupu správního orgánu mu bylo znemožněno uvést

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

základní tvrzení o důvodných obavách o svou osobu a bylo minimalizováno jeho základní právo nechat přezkoumat rozhodnutí správního orgánu soudem. Správní orgány jsou povinny postupovat v zájmu zachování práv účastníků řízení. Pokud se žalobce opakovaně domáhal možnosti uvádět tvrzení a tato prokazovat, přičemž žalovaný to odmítal reflektovat, došlo k porušení zásady dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V důsledku toho mu vznikla závažná újma. Byl přesvědčen, že byly dány důvody pro postup podle čl. 3 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 343/2003“). Vzhledem k tomu, že žalovaný tyto skutečnosti pominul, nemohlo podle něj být napadené rozhodnutí založeno na zjištěném stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále byl toho názoru, že došlo ke splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že na území České republiky má povolený trvalý pobyt jeho manželka a nezletilá dcera. Měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s námitkami žalobce a odkázal na obsah správního spisu. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, při svém rozhodování vycházel ze zjištěného skutečného stavu věci, posuzoval všechny souvislosti, zabýval se všemi žalobcem uvedenými skutečnostmi a opatřil si potřebné podklady. Nejistil, že by byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky. Ten se do vlasti odmítá vrátit z ekonomických důvodů, které nejsou azylově relevantními, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný také upozornil na to, že z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 1. 2018 vyplývá, že žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen, nechtěl se k nim vyjádřit ani navrhopvat doplnění podkladů. Dále uvedl, že žalobce svá tvrzení v průběhu řízení nedoložil. V žalobě uplatněné námitky jsou pouze v rovině nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, za takové situace nelze považovat provedené dokazování za nedostatečné. Měl za to, že se zabýval všemi okolnostmi případu a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Připomněl význam institutu mezinárodní ochrany a dodal, že jeho účelem není legalizace pobytu za účelem obstarání finančních prostředků na úhradu dluhu v domovském státě. Tento institut dle něj nesupluje pobytové řízení. V případě žalobce nelze podle názoru žalovaného dospět k závěru, že by byly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že je vietnamské státní příslušnosti, je bez vyznání, nikdy nebyl členem politické strany ani organizace, je ženatý a má dceru. Jeho manželka i dcera pobývají v České republice na základě povolení k trvalému pobytu. Do České republiky poprvé přicestoval dne 20. 10. 2008, na počátku roku 2013 se vrátil do Vietnamu, asi na 40

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dnů, oženil se tam a následně přiletěl přes Itálii zpátky do České republiky. V letech 2005-2007 měl pracovní vízum na Tchaj-wanu, v jiných státech nežádal o azyl. O udělení mezinárodní ochrany žádal ze dvou důvodů, jednak zde má rodinu, jednak se do vlasti nemůže vrátit, neboť tam dluží hodně peněz.

7. Dne 15. 1. 2018 proběhl pohovor žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při kterém sdělil, že si v roce 2008 ve Vietnamu půjčil 10 000 USD od známých, aby si mohl vyřídit svůj pobyt v České republice. Slíbil jim, že bude postupně z České republiky posílat peníze, které tu vydělá. Šlo o ústní dohodu, nebyl stanoven termín, do kdy má být dluh splacen. Žalobce však splatil pouze 2 000 USD, a to najednou v roce 2013, když přijel do Vietnamu. Zaručili se za něj rodiče. Více splatit nemohl, neboť v České republice vydělával málo, sotva mu to stačilo na živobytí, v roce 2015 měl navíc problém s pobytem a nemohl podnikat. Od doby, kdy byl věřitel o problematické situaci žalobce informován, chodí jednou za 2 až 3 měsíce vyhrožovat jeho rodičům, že případně použije násilí. Rodiče věřiteli řekli, že musí počkat, že třeba budou mít štěstí a budou mít peníze, ale nemají je. Nic nemají, i kdyby jim vyhrožoval nebo ublížil. Žalobce pořád doufá, že zde získá pobyt a bude moci žít s rodinou, pracovat a platit dluhy. Do situace s nesplácením dluhu se nechtěl dostat, je to nepříjemné pro něj i jeho rodinu. Chtěl dát věřiteli vědět, že se pro něj snaží získat peníze. Kdyby nyní musel do Vietnamu, věřitel by na něj podal žalobu, byl by tak nejspíš uvězněn, případně by věřitel někoho najal, aby ho zbil. Pomoc od státních orgánů by nečekal (věřitel by je podplatil). V roce 2008 přijel do České republiky, protože slyšel, že je zde možné vydělat peníze. Od roku 2008 tu měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, kvůli problému s ubytováním o povolení přišel. V květnu 2015 podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení s manželkou, stále čeká na rozhodnutí. O mezinárodní ochranu požádal, aby mohl v České republice pobývat legálně. Dříve žádost nepodal, neboť doufal, že získá povolení k pobytu za účelem sloučení s manželkou, která žije v České republice od roku 2008. Manželka s dcerou jsou zdravé, na dceru mluví vietnamsky, měla by začít chodit do školky, manželka má restauraci. Pokud by měl v České republice legální pobyt, o mezinárodní ochranu by nežádal, mohl by normálně chodit do práce a vydělávat peníze. Na dotaz, zda by se ve Vietnamu mohl usadit v jiné části země, než je věřitel, odpověděl, že jeho rodiče stále žijí v blízkosti věřitele, který za nimi bude chodit. Další potíže ve své vlasti neměl. Neuměl si představit, že by zde nechal rodinu a ve Vietnamu začínal od začátku. Pokud by se vrátil i s manželkou a dcerou, měli by hodně potíží, žalobce nemá peníze potřebné k přemístění rodiny do Vietnamu. Zařizovat si znovu pobyt v České republice by stálo moc peněz, navíc kdyby žalobce jel do země původu, věřitel by po něm chtěl peníze, které nemá. Jeho největším strachem je, že nemá peníze na splacení dluhu a že by zde nechal manželku a dceru. Jiné vazby na území Evropské unie nemá.
8. Ve spisu se nachází též informace o situaci ve Vietnamu, konkrétně výroční zpráva EU o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016, údaje Mezinárodní organizace pro migraci o Vietnamu z května 2016, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, dokument Freedom House z ledna 2017 „Svoboda ve světě 2017 – Vietnam“. Žalobci bylo dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 1. 2018 umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, žalobce této možnosti nevyužil, s obsahem podkladů se neseznámil, nevyjádřil se k nim, nenavrhoval jejich doplnění, nevyjádřil se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, neuvedl další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-9/ZA-ZA11-HA12-2018 bylo rozhodnuto, že mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
11. Podle ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
12. Podle ust. § 23 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany.*
13. K námitce žalobce, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, Městský soud v Praze uvádí, že ji považuje za nedůvodnou. Žalobce byl dne 17. 1. 2018 předvolán k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a to na den 19. 1. 2018 v 8:30 hod. Ve správním spisu se nachází protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 1. 2018, ze kterého vyplývá, že žalovaný informoval žalobce o tom, jaké podklady sloužící pro vydání rozhodnutí shromáždil. Byly jimi: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 1. 2018, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochrany ze dne 15. 1. 2018, protokol o pohovoru ze dne 15. 1. 2018, informace z Cizineckého informačního systému, výroční zpráva EU o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016, údaje Mezinárodní organizace pro migraci o Vietnamu z května 2016, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, dokument Freedom House z ledna 2017 „Svoboda ve světě 2017 – Vietnam“. Žalobce byl dotázán, zda se chce seznámit s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci ve Vietnamu a vyjádřit se k nim, jeho odpověď byla záporná. Odmítavě reagoval i na další otázky položené žalovaným, tedy zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného vyplývá, že žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Skutečnost, že svých práv nevyužil, nelze považovat za pochybení žalovaného. Je jen na žalobci, jakou procesní strategii zvolí a jak aktivně bude v průběhu správního řízení uplatňovat svá práva, v jakém rozsahu se bude k věci vyjadřovat apod. Soud tedy nemá pochybnosti o tom, že žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
14. Za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl s žalobcem dne 15. 1. 2018 veden pohovor dle ust. § 23 odst. 1 zákona o azylu, o němž byl pořízen protokol. Při pohovoru mohl žalobce sdělit žalovanému všechny podstatné informace pro posouzení své žádosti, včetně tvrzení o obavách o svou osobu v případě návratu do Vietnamu. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že ve Vietnamu dluží peníze, které si půjčil na vyřízení svého

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu v České republice. Má obavu, že by na něj věřitel podal žalobu a on by byl uvězněn. Věřitel pravidelně chodí vyhrožovat jeho rodičům. Dále se obává, že by musel ve Vietnamu začít od začátku. V České republice žije jeho manželka a dcera, které by tu musel nechat. Žalovaný řádně zjišťoval skutkový stav věci, žalobce se dotazoval na důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ptal se i na podrobnosti související s dluhem žalobce a jednáním věřitele. V dostatečném rozsahu shromáždil informace o zemi původu žalobce. Soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu. V napadeném rozhodnutí se dostatečně zabýval tím, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany daných ust. § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Vyjádřil se k obavám vzneseným žalobcem při pohovoru, resp. ke konkrétním důvodům, proč žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Poskytl žalobci dostatečný prostor k uvedení skutečností podstatných pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany i k učinění důkazních návrhů.

15. Ze shromážděných podkladů plyne, že žalobce opustil svou vlast především z ekonomických důvodů. Při svém pohovoru sám uvedl, že se do České republiky vydal, neboť slyšel, že by si zde mohl vydělat více peněz. Do dluhu se ve Vietnamu dostal tím, že si půjčil peníze na vyřízení pobytu v České republice. Ve Vietnamu nebyl členem politické strany ani organizace, netvrdil, že by mu tam hrozilo jiné nebezpečí než od věřitele. Obával se také toho, že by zde nechal svou rodinu. Uvedl, že pokud by v České republice získal oprávnění k pobytu, o udělení mezinárodní ochrany by nežádal. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: *„Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“*
16. K námitce žalobce, že existují důvody pro postup podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 343/2003, Městský soud v Praze podotýká, že dané nařízení již pozbylo platnosti. Uvedený článek se týkal posouzení žádosti o azyl nepřislušným členským státem (*„Odchylně od odstavce 1 může každý členský stát posoudit žádost o azyl, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. V tom případě se tento členský stát stává příslušným členským státem ve smyslu tohoto nařízení a přebírá povinnosti spojené s touto příslušností. V případě potřeby uvědomí původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o stanovení příslušnosti členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.“*). V daném případě však nevznikla žádná nejasnost ohledně stanovení členského státu Evropské unie příslušného k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný tak nemohl pochybit, pokud se nezabýval existencí důvodů pro postup podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 343/2003.
17. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
19. Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
20. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
21. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
22. Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
23. Žalovaný dle názoru soudu řádně odůvodnil, proč neshledal, že by byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany daných ust. § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu (str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se ve svém rozhodnutí vyjádřil k obavám žalobce vzneseným při pohovoru, resp. ke konkrétním důvodům, proč žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Obavy z možného protiprávního jednání věřitele nepovažoval za azylově relevantní důvod (str. 5 napadeného rozhodnutí). K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č. j. 4 Azs 142/2016-41: „Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu u soukromých osob jako původců pronásledování však musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní. Zdejší soud se opakovaně již v minulosti k této problematice vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68, uvedl, že skutečnost, že „žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné

prostředky ochrany.“ Zdejší soud se závěry žalovaného, které byly dostatečně odůvodněny, souhlasí.

24. Co se týče námitky žalobce, že byly splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu vzhledem k existenci rodinného a soukromého života v České republice (žije zde jeho manželka a dcera na základě povolení k trvalému pobytu), Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019 č. j. 6 Azs 335/2018-35, ve kterém se uvádí: „*K rodinným vazbám žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Azs 166/2018 - 31). Mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamena natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, judikoval, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo samotné vycestování cizince, od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27).*“ Jak vyplývá z citovaného rozsudku, zásah do rodinného a soukromého života může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen ve velmi výjimečných případech. O takový případ se však v dané věci nejednalo. Je třeba připomenout, že manželka žalobce a jeho dcera jsou vietnamskými státními příslušnicemi (v České republice žijí na základě povolení k trvalému pobytu), obě jsou zdravé. Dcera žalobce rozumí vietnamsky (doma se s ní mluví tímto jazykem). Ve Vietnamu žijí rodiče žalobce. Soud uzavírá, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce neudělením mezinárodní ochrany není s ohledem na okolnosti případu nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce může po vycestování do země původu cizinec žádat o odpovídající pobytové oprávnění, zároveň může společně se svou manželkou a dcerou vést svůj soukromý a rodinný život i mimo území České republiky.
25. Dále soud uvádí, že žalovaný se existencí rodinných vazeb žalobce na území České republiky zabýval, neměl za to, že by se v daném případě jednalo o důvod k udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, ani že by neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu představovalo porušení mezinárodních závazků České republiky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Na str. 7 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k posuzování rodinných poměrů cizinců jako azylově relevantního důvodu. Uvedl, že skutečnost, že jeho manželka a dcera žijí v České republice, není důvodem pro udělení humanitárního azylu, z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by situace žalobce byla výjimečná. Zmínil také možnost využití institutů úpravy pobytu cizince v České republice dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na str. 10 napadeného rozhodnutí pak konstatoval, že žalobce neprokázal, že by neudělení doplňkové ochrany žalobci bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Zdůraznil, že manželka i dcera žalobce jsou vietnamské státní příslušnosti, v České republice pobývají na základě povolení k trvalému pobytu (což je dle žalovaného nezavazuje k tomu tento pobyt realizovat), mohli by společně žít v zemi, ve které se všichni budou nacházet legálně. Odkázal také na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k této otázce. Podle názoru soudu žalovaný dostatečně odůvodnil, proč existenci rodinného a soukromého života žalobce v České republice neposoudil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Úvahy žalovaného jsou přezkoumatelné a zdejší soud se s nimi ztotožňuje.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. listopadu 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.